

V čem paní Iva chybovala?

1. Žoviální tón je nevhodný. Pozdrav „dobrej“ nenáleží k podobné formální situaci. Také by bylo daleko vhodnější nejprve se představit a pozdravit s přítomnými a pak se posadit.
2. Když Jana vyhodnotí deset let života v jedné ulici jako příliš dlouhou dobu, může trochu zneklidnit komisi dojmem nestálosti.
3. Pochybnosti může vzbudit i to, že nechce mluvit o minulém zaměstnání. Tají něco?
4. Nepomlouvá minulého vedoucího!
5. Je jí jedno s kým pracuje? Před tím však naznačovala, že odešla kvůli rozmrškám mezi lidmi...
6. V minulém zaměstnání byla nejlepší? Proč tedy odchází ona a ne ti slabší? To vzbuzuje pochybnosti o realistickém sebenáhledu.
7. Nechce odpovědět na otázku o svých slabínách. Jako by připustila, že nějaké tají. Vzápětí to trochu napravila... Je vhodné uvést nějakou vlastnost, která se opravdu dá považovat i za přednost. Není od věci dát najevo, že si uvědomujeme tento aspekt.
8. Když Iva říká, že si s lidmi raz dva poradí, projevuje jistou průbojnost, ráznost, ale možná i v negativním smyslu! Kromě toho, stále si v této oblasti odporuje!
9. Do ničeho nestrkám nos, o ostatní se nestarám –to může být požadovaný postoj, ale stejně tak i projev lhostejnosti, malé osobní angažovanosti pro firmu. Ještě hůř: možná je to právě naopak a paní Iva se až moc zajímá o ostatní. Způsobilo to její problém na minulém pracovišti? Kromě toho: uchazeč, který deklaruje, že se stará jen o to, aby firma platila zaměstnancům, prozrazuje svůj nezájem o pověst firmy a nezájem vůbec. Firma potřebuje loajální zaměstnance.
10. Tři slova charakterizující uchazeče Iva vychrlila až příliš ochotně a rychle. Zjevně byla připravená. To není na závadu, ale tři nebo čtyři vteřiny uvažování by asi udělaly lepší dojem. Problém je spíš ve formulacích. Jsou jak vystřižené z inzerátů a zaštiťuje se jimi kde kdo. Sdělení vyznívá málo věrohodně.